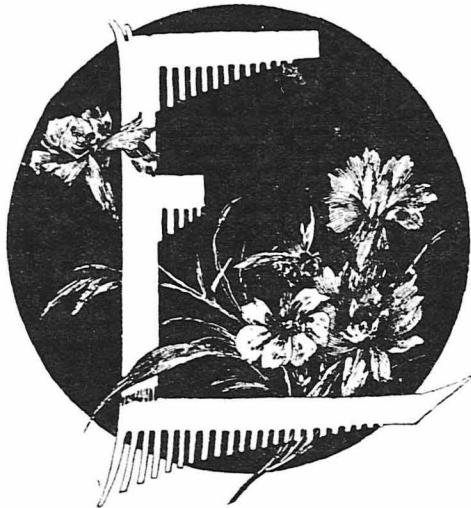

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ
ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΙΣ την κοιλάδα του Λουρνό, εκεί που υπάρχουν περήφανα τα Πηναίρια τις χιονισμένες κορυφές των, στην τελευταία άκρη της Γασκώνης, ύψονόταν άλλοτε μεγαλοπρεπής ο πύργος των Κάλουζ-Ταρονίτες, δεσπόζοντας σ' όλη την έξοχη και σ' όλα τα δάση γύρω. Σήμερα από τον πύργο αυτό δεν μένουν παρά

έρειπια, όπως κι' από την ένδοξη γενιά των ανθρώπων που τον κατοικούσαν δεν μένει πια ούτε ένας απόγονος. Ο τελευταίος δισατός της γενιάς αυτής ήταν ο Φραγκίσκος ντε Ταρονίτες, μαρκήσιος του Κάλουζ. Ένας από τους ήρωες της ιστορίας μας.

Στά 1639, ο μαρκήσιος ντε Κάλουζ είχε κλείσει τα έξηντα του χρόνια. Είχε αποτραβηχθεί από την Αδλή του βασιλέως Λουδοβίκου 14ου και ζούσε στα κτήρια του μαζύ με την θοάρα Αδγή, τη μοναχοκόρη του από τον δεύτερο γάμο του.

Η μητέρα της Αδγής, μια πεντάμορφη Ισπανίδα, με μάτια σαν τη φωτιά και με καρδιά πιο φλογερή απ' τα μάτια της, ή φημισμένη σ' όλη τη Μιδούτη 'Ινέζ ντε Σότο-Μιχρόν είχε παντρευτεί σε ηλικία δεκαεφτά χρόνων τον μαρκήσιο, υποκρίνοντας στην θέληση των γονέων της, χωρίς να τον αγαπάει. Ο Κάλουζ, ο οποίος ήταν τότε σαραντάρης, το ήξερε αυτό κι' επειδή ήξερε άνομα πόσες καρδιές νεαρών ευπατριδών είχε κερδίσει η ομορφιά της 'Ινέζ, μόλις την παντρεύτηκε την πήρε στον πύργο του και την έκλεισε εκεί μέσα.

Ήξερε καλά τι έκανε ο 'ηρόδοτος σύζυγος. Έτσι ο έρωτευμένος που θέλει ελευθερίσει να κατακτήσει την θοάρα 'Ινέζ έπρεπε να ξεφοδιαστεί πρώτα με κανόνια πολιορκίας. Δεν έφρονιζε μόνο για μια καρδιά:

Τι καρδιά αυτή θροισόταν τώρα ασφάλισμένη πίσω απ' τα τείχη ενός πραγματικού φρουρίου... Κανείς, απόλυτως κανείς δεν μπορούσε να προσεγγίσει εκεί μέσα τη φλογερή Ισπανίδα...

Τέσσερα δόξληρα χρόνια ή φτωχή 'Ινέζ έμεινε μέσα στον πύργο του σύζυγού της χωρίς να δει ούτε μια φορά από κει μέσα. Στο τέλος του τετάρτου χρόνου ξαναπέρασε επιτέλους το κατώφλι της τρομερής αυτής κατοικίας, μα για να πάει στο κοιμητήριο...

Η πεντάμορφη 'Ινέζ είχε πεθάνει, από την μοναξιά και την πλήξη, αφήνοντας στο σκηνό της μια μοναχοκόρη, την Αδγή.

Μετά τον θάνατο της δεύτερης συζύγου του, ο μαρκήσιος θέλησε να ξαναπαντρευτεί, μα δεν βρήκε πια γυναίκα. Είχε αποκτήσει κακή φήμη και όλοι στην περιοχή του πύργου του, τον έβουόβιζαν «ο Σφότς», επειδή φυλάκιζε τις συζύγους του.

Έτσι έμεινε χήρος. Οι κάτοικοι της περιφέρειας δεν τον αγαπούσαν καθόλου και, παρ' όλο τόν πλούτο του, τού έλειπε ή συντροφιά. Γι' αυτό ή πλήξη τόν έκανε να φεύγει συχνά έξω απ' τα τείχη του πύργου του. Πήγαινε κάθε χρόνο στο Παρίσι, όπου οι νεαροί αδελφοί τόν έπαιρναν μαζύ τους στα γλέντια τους, τού τραβούσαν χορήματα και τόν χοροδίδεαν.

Κατά την διάκριση των άποιων αυτών του μαρκησιού, ή Αδγή έμεινε στον πύργο, υπό την επίτηρησι δύο - τριών τροφών και του γέρον έφημεριού του πύργου.

Η Αδγή ήταν θοάρα σαν τη μητέρα της. Αίμα Ισπανικό κυλούσε μέσα στις φλέβες της. Όταν έγινε δεκάξη χρόνων, οι αγαφοί χωρικοί του Ταρονίτες άκουγαν συχνά, κατά τις σκοτεινές νύχτες τα σκιά του πύργου να οφθαλιζούν.

Έκείνη την εποχή, ο Φίλιππος της Λωρραίνης, δούξ του Νεβέρ, έβλεπε από τους πιο λαμπρούς μεριστάνες της Αδλής της Γαλλίας, πήγε να κατοικήσει στον πύργο του Μπου, στο Ζουρανσόν. Ήταν μόλις είκοσι χρόνων, μα ή διασημάσει είχαν φθείρει τη ζωή του και ζόντειε να πεθάνη από μαρμασό. Ο άερας των Πυρηνάιων όμως τόν αναζωογόνησε: 'Επειτ' άδ μερικτές δδομάδες ζωής στην έξοχη, άρχισε να κινηθή με τα σκιά του στην κοιλάδα του Λουρνό, τριφυρίζοντας πάντα γύρω από τον πύργο του Κάλουζ.

Την πρώτη φορά που οι σκιά του πύργου οφθαλιζαν τη νύχτα, ο νεαρός δούξ ντε Νεβέρ, συντριμμένος από κορούρα, ζήτησε καταφύγιο στην καλύβα ενός ξυλοκόπου μέσα στο δάσος του 'Εν. Από τρεις χωρικοί που τόν είδαν, είπαν ότι προσεγγόταν από τόν πύργο.

Ο Νεβέρ έβλεπε ένα χρόνο στον πύργο του του Μπου. Οι βοσκοί του Ταρονίτες έλεγαν πως ήταν ένας γενναίος άρχοντας. Οι ίδιοι βοσκοί μιλούσαν επίσης για δύο παράδοξα γεγονότα που είχαν διαδραματισθή κατά την διάρκεια της παραμονής του εκεί και κατά την διάρκεια της άποιας του μαρκησιού ντε Κάλουζ από τόν πύργο του. Τη μια φορά, είδαν τα μεσάνυχτα φώτα ανάμεσα από τα τείχη του παλιού παρεκκλήσιου του πύργου.

Έκείνη τη νύχτα, οι σκιά δεν οφθαλιζαν, μα μια σκούτηνη σκιά, στην όποια ο κάτοικος του συνοικισμού ισχυρίζονταν πως αναγγόριαν τόν δούκα ντε Νεβέρ, γλύστερης μέσα στον πύργο, μόλις νύχτωσε...

Μια άλλη φορά, κατά τις έντεκα τη νύχτα, ή Μάρθα, ή πιο νέα από τις γουοδερνάτες που επίτηρούσαν την Αδγή, βγήκε απ' τη μεγάλη πόρτα του πύργου κι' έτρεξε ως την καλύβα του ξυλοκόπου, ο οποίος είχε φιλοξενήσει τόν δούκα ντε Νεβέρ. Σε λίγο έφθασε εκεί κι' ένα φορέο κλειστό. Έπειτα κρυφές που έμοιάζαν με γυναίκας που γεννιέι, αντίησαν απ' την καλύβα τού ξυλοκόπου. Την άλλη μέρα, ο αγαθος αυτός άνθρωπος ξεφαιριστηκε κι' ή καλύβα του έμεινε στη διάθεσι του πρώτου τυχόντος. Έπίσης κι' ή γουοδερνάτα Μάρθα ξεφαιριστηκε την ίδια μέρα.

Τέσσερα χρόνια είχαν περάσει από τα γεγονότα αυτά, κι' ούτε άκουσε πια κανείς να γίνεται λόγος για τόν ξυλοκόπο και τη Μάρθα. Ο Φίλιππος του Νεβέρ δεν βρισκόταν πια στον πύργο του Μπου. Μά ένας άλλος Φίλιππος όχι λιγότερο λαμπρός, όχι λιγότερο μεριστάν, τιμούσε με την παρουσία του την κοιλάδα του Λουρνό. Ήταν ο Φίλιππος Πολέξενος της Μάντονας, πρίγκιψη της Γκονζάγκας, στον όποιο ο μαρκήσιος ντε Κάλουζ έπρόκειτο να δώσει την κόρη του Αδγή ως σύζυγο.

Ο Φίλιππος της Μάντονας και της Γκονζάγκας ήταν ένας άνδρας τεράντα χρόνων, με μια σπάνια ομορφιά στο πρόσωπό του, άν και κάπως γυναικωτή. Θα ήταν αδύνατο να βοη κανείς πδ εγγενικό παράστημα απ' τδ δικό του. Τα μαύρα του μαλλιά, μεταξένια και λαμπρά, πλασίοναν ένα μέτωπο πιο λευκό από γυναίκας. Τα μαύρα του επίσης μάτια είχαν τδ λαμπρό και περήφανο βλέμμα τόν 'Ιταλών. Ήταν ψηλός με ύπεροχες άναλογίες στο σώμα του. Τδ θήρα του και ή χειρονομία του είχαν θεατρική μεγαλοπρέπεια.

Δεν λέμε τίποτε για τη δόξα της οικογενείας του. Περιορίζομαστε μόνο να πούμε πως ήταν μια από τις πιο ένδοξες της ιστορίας. Η φίλιεσι του Φίλιππου της Μάντονας ήσαν άναλογες προς την εγγενεία του. Είχε φίλους αδελφικούς τόν άνεψό του Λουδοβίκου 14ου, Φίλιππο, δούκα της Σάρτρης και της 'Ορλεάνης, τόν μέλλοντα αντιβασιλέα της Γαλλίας και τόν δούκα του Νεβέρ, για τόν όποιο μιλήσαμε παραπάνω. Οι τρεις Φίλιπποι, όπως τόν δνόμαζε ή Αδλή, ήσαν άχώριστοι και τη φίλια τους την παρέβαλαν με τις μεγάλες φίλιεσι της άρχαυτήτος.

Απ' τούς τρεις Φίλιππους, ο πρίγκιψη της Γκονζάγκας και της Μάντονας ήταν ο μεγαλύτερος. Ο μέλλον αντιβασιλεύς

Ο Φίλιππος ντε Νεβέρ

ήχε γλείσει τα είκοσιτέσσερα χρόνια του κι' ο Νεβέρ ήταν ένα χρόνο μικρότερος.

Απ' αυτά καταλαβαίνει κανείς πόσο ζολαιωνόταν ο γέρο μαρκήσιος ντ'ε Κάυλους απ' την ιδέα ότι θα έκανε ένα τέτοιο γαμπρό. Ή φημι έλεγε ότι ο Φίλιππος της Μάντουας είχε άπεράντα κτήματα στην Ίταλία. Έκτός αυτού ήταν πρώτος εξάδελφος και κληρονόμος του φίλου του Φίλιππου του Νεβέρ, για τον οποίο όλοι έλεγαν πως ήταν προορισμένος να πεθάνει πρόωρα κι' ο όποιος είχε ένα από τα μεγαλύτερα κείδια της Γαλλίας.

Κανείς βέβαια δεν έπονηζόταν ότι ο Φίλιππος της Μάντουας ερχόταν τον θάνατο του φίλου του. Μα και δεν μπορούσε να τον εμπόδισι. Το γεγονός δ'ε ήταν ότι ο θάνατος αυτός θα τον έκανε δεκα-δύοκαι φορές πλουσιότερο.

Ο πεθερός κι' ο γαμπρός ήταν σχεδόν σύμφωνοι για το συνοικείο. "Όσο για την Αύγη, αυτήν ούτε καν την είχαν συμβουλευτή.

Ήταν μια ώραία φημιποική μέρα του 1699. Στην τρατεζαρία του πύργου του Κάυλους έξη-έπτά συνδοκιμημένες καθόντουσαν γύρω από ένα τραπέζι πλούσια σεβρισμένο.

Έκτός από τον μαρκήσιο, τον πρίγκηπα της Μάντουας και την δεσποινίδα Αύγη, οι άλλοι συνδοκιμητές ήσαν ο δόν Βερνάρδος, έφημιέριος του πύργου, η κυρία Ίσιδώρα, η όποια είχε αντικαταστήσει τη χουβεράντα Μάρθα κοντά στην Αύγη, και ο κυριός ντ'ε Πευρόλ, ευγενής της άζουλουβίας του πρίγκηπου της Μάντουας. "Ο τελευταίος— πρόσωπο που θα μ'ας άπασχολήσει άρκετά στην ιστορία μας — ήταν ένας άνδρας μεσόκοπος, με πρόσωπο ισχνό και χλωμό και με άνάστη-μα ψηλό και λίγο καμπουριστό. Τα χαρακτηριστικά του ήσαν σ'άν οθωνεία, μα το μυαλό του βέβαια τον φανέρωνε άνασχιντά. "Ο δούξ της Μάντουας βεβαίως πως ο Πευρόλ χρησιμοποιούσε καλά το σπαθί που κρεμόταν άδένια στο πλάι του και, γενικά, τον έξεθεύαζε πολύ.

Η Αύγη έκανε καθόντονα οικοδεσποίνης με μια άξιο-πρόετια ψυχής και σιωπηλή. Φορούσε κοστούμι σπανιόλι-κο και τρεις σειρές δαντέλλες έφεταν από τα καίμανα κνισιαστά μαλλιά της. "Αν και δεν ήταν άκόια ούτε είκοσι χρόνων, η περήφανος και καθαρές γραμμές του στώματος της φανέρωναν κούλας κι' άπεράντη θύλα. Και βλέποντάς την κανείς συλλογιόταν πόσο φως θα σκορπούσε γύρω απ' τα δροσερά αυτά χείλη ένα χαμόγελο και με πόσες χρυσές άχτίνες θα γέμιζε τα μάτια της τα λ-σιωμένα απ' το καμπυλωτό μεταξύ των μακρών της βλεφαρίδων!

Μέρες πολλές, πάρα πολλές, δεν είχε φανή ούτε σκιά χαμόγελου στα χείλη της Αύγης. "Ο πατέρας της που το έβλεπε αυτό, έλεγε συχνά:

— "Όλ' αυτά θ' αλλάξουν όταν θα γίνη πριγκιπίσσα της Γκονζάγκας και της Μάντουας!

Μετά το δεύτερο σεβρίσιο, η Αύγη σηκώθηκε και ζήτησε την άδεια ν' άποσυνη. Ή κυρία Ίσιδώρα έρριξε ένα παρατονετικό βλέμμα στα γυναικάματα και τις κον-σέρβες που σεβρίζαν εκείνη τη στιγμή. Το καθήκον της την άποχρέωνε ν' άκολουθήση την κυρία της.

Μόλις η Αύγη έφυγε, ο πατέρας της, ο όποιος ήταν μαυιάδης σκαζιστής, άγαζάρισε τον Φίλιππο της Γκον-ζάγκας και της Μάντουας, όπως άλλωστε έκανε κάθε μέ-ρα, για μια παρτίδα σκάκι.

Το παιχνίδι δάστηξε ως τις δυό, όποτε ο μαρκήσιος έλεισε τα μάτια του κι' άποκοιμήθηκε στην πολυθρόνα του. "Αμέσως ο πρίγκηπ έγκυατέλειψε την τρατεζαρία κι' έτρεξε να συναντήση τον Πευρόλ, ο όποιος τον περιμένε κούβοντας βόλτες στο διάδρομο.

— Ήρθαν οι παλληκαράδες μας; τον ρώτησε, μόλις τον είδε.

— Έφθασαν οι έξη, απάντησε ο Πευρόλ.

— Και που βρίσκονται;

— Στο πανδοχείο του «Μήλου του 'Αδάμ», εδώ στα περίχωρα.

— Και ποιό λείπουν άκόια;

— "Ο μάστορ Κοκαρντάς κι' ο άδελφός Πασιουάλ...

— Δυό καλά σπαθιά, δηλα-δή! είτε ο πρίγκηπ. Πρέπει να ε-νε εδώ όλοι άπόψε γιατί φτάνει ο Νεβέρ...Τον προσκάλεσε με μια έ-πιστολή της η Αύγη... Και η έ-λλη ύπόθεσις τί γίνεται;

— Ή Μάρθα βρίσκεται αυτή τη στιγμή κοντά στη δεσποινί-δα Αύγη...

— Μαζόν με το παιδί;

— Μαζόν με το παιδί.

— Κι' από που μπήκε στον πύργο;

— Από το χαμηλό παράθυ-ρο του πλυσταριού, που βλέπει στις τάφρους, κάτω απ' τη γέφυρα.

— Αυτή η Μάρθα, είπε ο πρίγκηπ, πρέπει να ξέρη που βρίσκεται το ληξιαρχικό βιβλίο, στο όποιο έχει καταχωρηθή η γέννησις του παι-διού της Αύγης και του Νεβέρ... Δεν πρέπει η γυναίκα αυτή να βγή απ' τον πύργο...

— Καλά, απάντησε ο Πευρόλ.

—Θέλω να της μιλήσω μόνοος μου, ψιθύρισε ο πρίγκηπ.

Καθώς μιλούσαν, είχαν προχωρήσει ως την πόρτα του διαμερίσμα-τος του πρίγκηπου, στη δεξιά πτέρυγα του πύργου.

Εκείνη τη στιγμή, κάποιος άόρυθος άκούσθηκε στο διάδρομο. Ήταν η Μάρθα, η όποια έβγαине από το διαμέρισμα της Αύγης. "Αμέ-σως ο πρίγκηπ κι' ο Πευρόλ υπήξαν βιαστικά στο διαμέρισμα του πρώτου, άφινοντας την πόρτα κούνοινχη.

Έπειτ' από μια στιγμή, η Μάρθα περνούσε απ' έξω με βήμα φευ-γαλέο και γοργό. Ήταν, βέβαια, μέσα μεσημέρι, μα όλος ο κόσμος κοιμόταν μέσα στον πύργο. Ή Μάρθα είχε κάθε λόγο να ελπίζη ότι θ' άπέφυγε κάθε δυσάρεστη συνάντησι...

Μα, καθώς περνούσε μπρός από την πόρτα του πρίγκηπου της Γκονζάγκας, ο Πευρόλ άρριψε άπροσπιτα έναντιον της και της έφρα-ξε με το μαντίλι του το στόμα της, πνιγόντάς της την πρώτη κρου-γή της. "Επειτα τη σήκωσε στα χείρια του και, μισολιθώνη, την μετέφερε μέσα στο δωμάτιο του κυριού του.

ΚΟΚΑΡΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΠΟΥΑΛ

"Ο πρώτος ήτανε ένα γέροκο άλογο, κακετζικό και τριχιστό κι' ό άλλος ένα στυπαθητικό γαϊδαράκι. "Ο πρώτος στεκόταν περιφάνη παρ' όλα τα γάλια του έποσυγίου του, που το θλιμένο του κεφάλι κρεμόταν άνάμεσα από τα δυό του πόδια. Ήταν ο μάστορ Κοκαρντάς, παλαιός διπλοδιδάχκιος στο Πα-ρισι.

"Ο άλλος είχε παρουσιαστικό συνεσταλμένο και φτωχικό. Το τριμμένο κοστούμι του που έβουαζε με ράσο, τον έκανε να φαίνεται σ'άν κληρικό. Φορούσε σκούφο μάλλινο, εν αντίθεσι προς τον Κοκαρντάς, που ήταν καλλιάρης σ'άν γάτος, δεν είχε ούτε τρίχα άπάνω του. "Όνομαζόταν "Αμάμλιτ Πασιουάλ, κι' οι φίλοι του τον άποκαλούσαν άδελφό Πασιουάλ, για την παπαδιστική εμφάνισί του.

Οι δυό σίντροφα προχωρούσαν, κουτσά - στραβά, κάτω απ' τον ήλιο του μεσημεριού. Σε κάθε χαλίνα του δρόμου το ψωγάλογο του Κοκαρντάς τινάζονταν άπάνω και σε κάθε είκοσι θήματα ο γαϊδαράκος του Πασιου-άλ έκανε καπρίτσια...

—Δυό ώρες τώρα βλέπουμε αυ-τό τον καταραμένο πύργο άπάνω στο βουνό, είτε έξωφα ο Κοκαρ-ντάς, κι' όσο προχωρούμε, μου φαί-νεται, ότι τόσο ξεμακρύνει...

—"Υπομονή! "Υπομονή! Θα φθά-σουμε κάποτε...

—Κατάρα του Θεού! είτε άνα-στενάχοντας ο Κοκαρντάς. "Αν εί-χαμε λίγο μυαλό, με την άξια μας, θα είχαμε κάνει σήμερα την τύχη μας.

—Έχεις δικηο, του απάντησε ο Πασιουάλ. Μα τα πάθη μας μ'ας κατέστρεψαν...

—Το παιχνίδι, καράμπι! και το κρούσι...

— "Αλλοίμονο κι' η γυναίκες! πρόσθεσε ο Πασιουάλ, ύφρονοντας τα μάτια του προς τον ουρανό.

Διόχιζαν εκείνη τη στιγμή την Κλαραμπίντ, ένα ποτάμι που κυλάει τα νερά του στη μέση της κοι-λάδος του Λουρόν. "Ο πύργος του Κάυλους δροφώνονταν άπέναντί τους, μεγαλοτραπέτης, επιβλητικός, ύπερο-χος, άπάνω στο βουνό που ήταν χτισμένος.

—Κατάρα του Θεού! συνέχισε ο Κοκαρντάς.Δεν θ'άγγιξω πειά ούτε χαρτί, ούτε ποτήρι!

—Κι' εγώ θα έγκαταλείψω τον έρωτα...

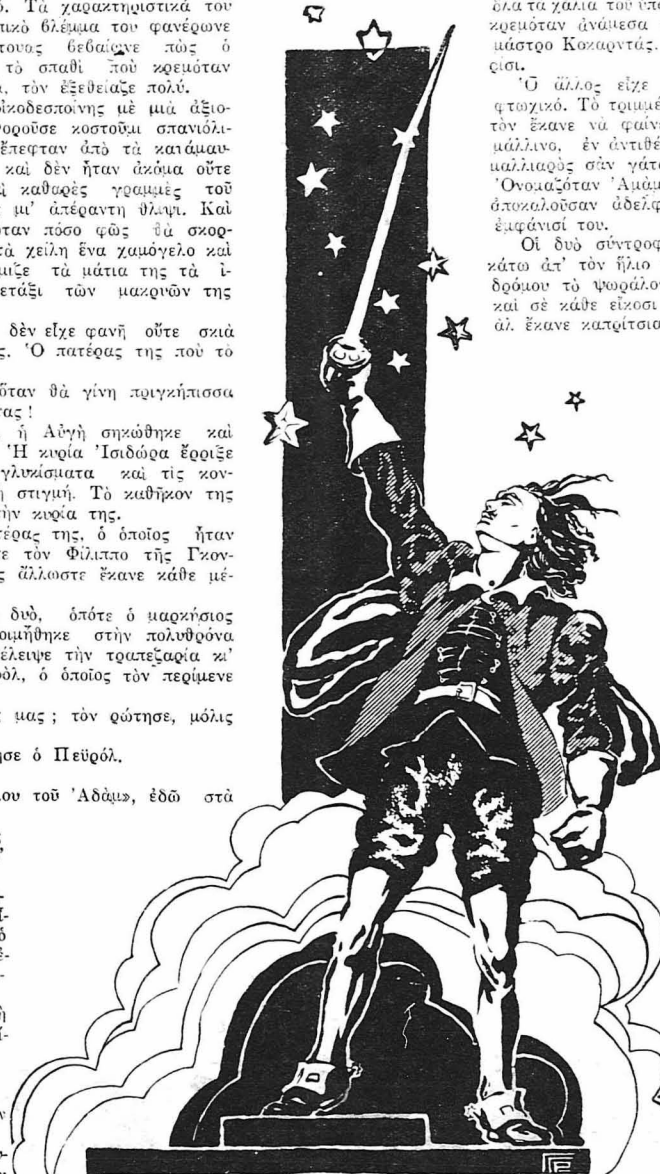
—Τώρα όμως με τα λεράτα που θα μ'ας δώση ο κύριος ντ'ε Πευρόλ θα φρονιμέψω... "Ετσι υπάχει έλ-πίδα να ξαναϊδώ και το Μικρό μας Παριουάλ...

—"Ω! τί εύτυχία αν τον ξαναβλέ-παμε!... Τί χαρά!...

—Ποιός ξέρει όμως αν θα θε-λήση να μ'ας αναγνωρίση...

—"Ω! Τί λές; "Εχει χρυσή καρ-διά αυτό το παλληκάρι!...

"Ήταν δυό ή ώρα μετά το μεση-

"Ο ώραιός Ιππότης Λαγκαρντέρ — ο Μικρός Παριουάλ

μηνί όταν οι ταξιδιώτες μας ξέβησαν στον οικοκισμό του Ταρρίντες και υπήρξαν από τον πανδοχείο του «Μήλον του 'Αδάμ».

Βρήκαν τη σάλα του σχεδόν γεμάτη. Μία κοπέλλα με κόκκινη φούστα σφαιρικής ξξη παλιμαραδής, τών όποιον τά ξξη σπαθιά χειμάντωναν στον τοίχο. Είχαν όλοι τους πρόσφατα ήλιορημαμένα, δάμματα τούλιμα και μοναχάια πελώρα. Ένας τμηός αυτός πού θάμπααν τυχώς εκεί μέσα. Εά σοφιαζόταν κάτω άά' τώ φόβο του, βλέποντας από τ' άγροίοντα.

Στό πρώτο τραπέζι, κοντά στην πόρτα, καθόντουσαν τρεις Ίσπανοί, όποις έδειχνε τώ παρομοιαστικό τους. Στό άλλο τραπέζι, ήταν ένας Ίταλος με μια σφή άά' τώ πηροίν ός τώ αέτωπο κι' απέναντί του κάποιος άλλος κι' άπασιό παρομοιαστικό, πού ή προσφά του τών πρόδιε για Γερμανό. Σ' ένα τρίτο τραπέζι, καθόταν έν' άλλο άγροίοντο πού μιλούσε τή διάλεκτο τής Βρετάνης.

Οι τρεις Ίσπανοί όνομαζόντουσαν Σαλντάνι. Πίντο και Πέτες, ό όποιος επιλεγόταν και Μιαντόν, ήσαν δέ κι' οι τρεις τους περιήρμα άρχισιαστικά. 'Ο Ίταλος ήταν άλλότε παράδος στό Σπώετο κι' όνομαζόταν Γκουζέλε Φαιντό. 'Ο Γερμανός όνομαζόταν Στάουπτις κι' ό Βρεττόνος Τζούλ ντέ Ζουγγάν... 'Οί' αυτά τά φημισμένα σπαθιά τα είχε συγκεντρώσει εκεί ό κ. ντέ Περούό... Ήξερε, βλέπετε, περιήρμα τή δουλειά του...

Όταν ο μίστρο Κοζαρντίς κι' ό αδελγός Πασιουά, δρασηζέλιαν τώ κατοική τού «Μήλον του 'Αδάμ», έκαναν μια κίνηση πός τά πίσω, βλέποντας τήν άξιοτην κι' άξιοσεβαστή αυτή ούήγη. Η χαμηλή αίσωση δέν φωτιζόταν παρά μόνο από ένα λαμπρόο κι' ό καρτός άά' τις πλες σχηματίζε εκεί μέσα σιννεφο. Έτσι οι δυό φίλοι δέν είδαν στην άρχή παρά τώ άγχισητρώά μοναχάια τών σπαθιστών και τά σπαθιά τους πού ήσαν χειμασιμένα στον τοίχο. Μά ξξη δραχνασιαντες φωνές άκούστηκαν μαζύ :

—'Ο μίστρο Κοζαρντίς! 'Ο αδελγός Πασιουά!

'Ο Κοζαρντίς έφερε τώ χέρι του πάνω άά' τά μάτια του για να δή καλύτερα.

— Βρε! Βρε! φώναζε. 'Όλα τά ξεφτέρια έδω...

—'Οί' οι άρχισιαστιάδες! είτε κι' ό Πασιουά, τού όποιον ή φωνή έτρυνε λίγο.

Αυτός ό Πασιουά είχε γεννηθή δειλός, μά ή ανάγκη τόν είχε κάνει γενναίο. Ανατριγιάζε με τώ παρακίρω, πού μοναχοδούσε καλύτερα κι' από διάβολο!

Επακολούθησαν χειμαφές άά' αυτές πού σπάζον τα δάχτυλα κι' όλη ή συντροφία, ή όποια ήταν χωρισμένη πριν σε τρεις διαλόους, πού δέν γνωσιόντουσαν μεταξύ τους, έγινε τώρα ένας. 'Ο Πασιουά κι' ό Κοζαρντίς, οι όποιο ήξεραν όλους τους σπαθιστες τής Εδρούλης, χειμαφισαν για συνδουσία.

Τά ποτήρια γεμισαν, άδειασαν και ξαγκαγέμισαν κι' ή ανστάσεις τής παφάς έγιναν με όλους τους τύπους. Έτσι όλοι έπαθαν τους πιλλούς και τά κατορθώματα τού καπνός... 'Οί' ήταν να σηκωνεται ή τριχά όποιον τους άκούσε. Αλλά τά ξξη σπαθιά τά χειμασιμένα στον τοίχο είχαν κάνει να τρέξη περισσότερο χριστιανικό αίμα άά' τά τοσεύρια όλων τών διμωών τής Γαλλίας και τής Ναβάρρας.

'Ο Βρεττόνος Τζούλ ντέ Ζουγγάν άν ήταν φορηδόμενος θά χειμώσε δυό τρεις ντοιζαντες ζουρες στη ζώνη του... Τόσα ήταν τά θύματα του. 'Ο Ίταλος Φαιντόο πάλι έβλεπε να βλέξη καμιά τριανταριά φαντάσματα στα όνειρά του. 'Ο Γερμανός Στάουπτις είχε σφάζει ξξη γκαυζαδούς, τέσσερες μαργζαδούς, έφτά ρινγκζαδούς και έναν λινγκζαδού... Έφαγαν τόσο να βωή έναν μοργζαδού...

Κι' αυτά δέν ήσαν τίποτε μπροστά στα κατορθώματα τών τριών Ίσπανών, οι όποιο ήθι μπορούσαν να πιγούν με κάθε άνεσι τόν αίμα τών άναριθμήτων θημάτων τους.

Όσο για τόν Κοζαρντίς και τόν Πασιουά, τώ πού κολακεντικό πού μπορούσε να ποίε γι' αυτούς, είχε ότι όλοι έξινει οι τρομεροί άνθρωποσφάτες τους θεωροΰσαν γι' άρχηγούς των.

Όταν πέρασαν ή πρώτες διαζύσεις, ό Κοζαρντίς είπε :

—Κάι τώρα, ποιούκία μου, άς ροβεντιάσουμε για τής δουλειές μας... Έγώ κι' ό Πασιουά δέν περιμέναμε βέβαια να σάς βρούμε χειμάντωνες έδώ... Φαιντόα δι' ό φίλος μας ό Στάουπτις — και έδειξε τώ Γερμανό σπαθιστή — μάς προσκάλεσε όλους μας γιατί έά θέλη να χειμπερδύη κανένα στρατεύμα!... Έτσι δέν είναι, Στάουπτις; Τι λέει ό αφέντης σου;

'Ο Στάουπτις ήταν προσκολήμένος στην ήπησησία του κ. ντέ Περούό, τού ήμιστον τού πρίγκηπος Φίλλιπ του Γκονζάργκας.

—'Οχι, απάντησε. Συγκεντρώθηκε όλοι έδώ για να χειμπερδύουμε ένα μόνο άνθρωπο!...

Γενικά γέλια έπαδότησαν τήν απάντησι αυτή. Έλεϊτα ό Πασιουά, ρώτησε κι' άφέλεια :

—Κάι πού είναι τώ όνομα τού γίγαντος αυτού πού για να τών χειμπερδύουν χειμαζόνται όχτώ άνδρες σαν κι' έμάς;

—Είπε ό δούξ Φίλλιπ του Νεβέρ!

—'Ο δούξ τού Νεβέρ! φώναζαν άμέσος ό Κοζαρντίς κι' ό Πασιουά, παίρνοντας σο-

βαρό ύφος, και κιντάχτηκαν σιωπηλοί.

Οι άλλοι ξαφνιασθηκαν από τή στίσι τους αυτή και τούς ρώτησαν : —Διάβολε!... Τι σημαίνει αυτό;... Μήπως φοβηθήκατε;... 'Ο Φίλλιπ του Νεβέρ είναι έτοιμοθάνατος, φημισώ...

—Ναι, απάντησε με σοβαρήτητα ό Κοζαρντίς. Είν' ένας έτοιμοθάνατος πού θά στελή πολλούς από μας στον άλλο κόσμο, πριν τόν χειμπερδύουμε... Δέν άκούσατε ποτέ να γίνεται λόγος για τή μυστική σπαθιά τού Νεβέρ... Με τή σπαθιά στή χειμπερδύε κάποτε έφτά σοναδέρλους μας πού τόλμησαν να τά βάλουν μαζύ του...

Οι άλλοι ξξη σπαθιστά άκούσαν τώρα τόν Κοζαρντίς προσεχτικό και δέν γελούσαν πια...

—Έ λοιπόν, έξακολούθησε ό Κοζαρντίς. Έγώ θά προτιμούσα να τά βάλλω με δάξληφο στρατεύμα μαζί με τώ Φίλλιπ του Νεβέρ. Μόνο ένας άνθρωπος στον κόσμο μπορεί να τά βάλη μαζύ του με τώ σπαθί στο χέρι!...

—Κι' αυτός ό άνθρωπος πούς είτε; ρώτησαν ξξη φωνές συγχρόως.

—Είπε ό Μικρός Παρισίνος! απάντησε ό Κοζαρντίς.

—'Α! αυτός, φώναζε ό Πασιουά, χειμαφένος από ξαρκικό ένθουσιασμό, είναι έ διάβολος ό ίδιος!...

—'Ο Μικρός Παρισίνος; Έσαναν οι άλλοι ξαφνιασιμένοι. Δέν έχει άλλο όνομα αυτός ό Μικρός Παρισίνος σας;

—Έχει ένα όνομα πού τώ έφέστε βίσι σας. 'Ο ν ο μ α ζ έ τ α ι π λ ο τ η ς Λ α γ ζ α ρ ν τ έ ς.

Φαιντοα πός οι σπαθιστά ήξεραν όλοι τώ όνομα, γιατί για μια στιγμή έβιναν σιωπηλοί.

Δέν τών ανάντησα ποτέ μου, είτε κατόνυ ό Σαλντάνι.

—Καλύτερα για σενα, φίλαρκό μου, τού απάντησε ό Κοζαρντίς. Δέν τώ άρσούν καθόλου οι άνθρωποι πού έβιναν τά μούτρα σου κι' άν ο' έβλεπε δέν θά τώ είχε τίποτε να σου τά διορθώ με μια σπαθια...

Είπε αυτός πού τών λένε όμοιο Λαγκζαρντέ; ρώτησε ό Ίσπανός Πίντο.

Είπε αυτός, πρόσθεσε ό Φαιντόα με τριμάνην φωνή, πού σκότωσε όχτώ Φλαμανδούς στρατιώτες στα τείχη τού Σανλίζ;

Είν' αυτός πού... πήγε να πη κι' ό Βρεττόνος Τζούλ.

Μά ό Κοζαρντίς τόν διέζωφε, προσφέροντας έπίσημα αυτά τά λόγια :

Δέν έπαζον δυό Λαγκζαρντέ στον κόσμο!

II

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ

Έξωφρα, τή στιγμή έξινει, ό Στάουπτις, ρίζνοντας μια ματιά άά' τώ παρόθρο πού έβλεπε έξω στο όροιο, φώναζε :

Σιωπή, παιδιά! Έρχεται ό κ. ντέ Περούό, ό ήμιστος τού πρίγκηπος τής Γκονζάργκας.

—Μήλωσε πού και δέν είπαμε ακόμα τίποτε, είτε ό Πασιουά, χειμώσε-χειμώσε. Άκούστε: ένας αντίπαλος τρομερός σαν τώ Νεβέρ άξίζει χροιάκι, πού χειμώσε. Άχρηστε λοιπόν τώ μίστρο Κοζαρντίς κι' έμένα να διαπραγματευθήτε τή δουλειά. 'Οχι κι' άν ποίε κι' αυτό τόν Περούό, έπιστηρίστε το!... Έτσι τούλάτουν όσο από μας ξεφύγουν άά' τώ σπαθί τού Νεβέρ, θά πλοτίσιν και θά μπουόν να κάνουν καμιά λειτουργία για τους άλλους πού θά σκοτωθούν...

— Σήμαφονα! φώναζαν οι άλλοι.

Έκείνη τή στιγμή, ό Περούό μπήκε μέσα, κρατώντας μια σακκούλα νομισματά κάτω άά' τώ μπράτσο του. Ένώ οι σπαθιστες τών χειμετοΰσαν, έκεινος πέταξε τή σακκούλα στο τραπέζι, λέγοντας :

—Πάρτε τα, γενναίοι μου! Βλέπω πός συγκεντρώθηκε όλοι... Κάι τώρα θά σάς πώ με λίγα λόγια τί πρέπει να κάνετε...

—Σας άκούμε! απάντησε ό Κοζαρντίς, κι' άμέσος κι' όλοι οι άλλοι έπανέλαβαν τή φράσι του.

—Απόψε, είτε ό Περούό, κατά τις όχτώ, ένας άνδρας θά περάση από τώ όροιο πού βλέπετε από τώ παρόθρο, κι' ό όποιος βγάζει στον πύργο τού Κόθλου. Θά είναι ήμιστος. Μόλις λοιπόν φτάσι έξω άά' τόν πύργο, θά τού ριχτήτε... Καταλάβετε;... Σήμαφονα;... Κάι τώρα με συγχωρείτε... Φεύγω! Είμαι διασπαστός...

—Πώς, φεύγετε; φώναζε ό Κοζαρντίς. Χωρίς να μάς λητε τώ όνομα τού άνδρόφου αυτού; Χωρίς να μάς λητε τώ όνομα τού λαμπρού άρχοντος για τόν όποιο θά δουλέψουμε;

—Αλλά τώ όνόματα δέν σάς ενδιαφέρουν... απάντησε με προσποιητή άταραξία ό Περούό. Αφού σάς πλήρωσα, όλα τ' άλλα είναι περιττά!...

—Πού έφέρε, απάντησε ό Κοζαρντίς. Ίσως να μη βρίσκουμε καλή τήν πληρωμή μας... Αν αυτός πού πρόκειται να ξεγανώσε είναι κανένας... πρίγκηπος; Κι' άν αυτός πού πληρώνει είναι κάλλ... πρίγκηπος;...

'Ο Περούό γέλασε. (Αζολοσθεί)

